

nägi, siis arvas ta korraga kõik selle waeße lugu senna juure, wöttis ta käest paberi ja ütles: „Braegu minul ei ole aega waadata, kui kõrges hinnas need paberid seisawad, seepärast annan teile nüüd aga üheksakümme rubla ja kui teie pärast kantsleisise oma ametisse lähete, siis astuge jälle minu juure sisse, küll siis toimetan kopika pealt ära.“ — Kirjutaja tänas ja tõttas koju poole. Kodu rõõmustajid naad endid selle raha üle ja kuu leib mekkis neile jälle just kui kärje-mest.

Kuida ööldud, kuntorist K. tundis seda waeßt kirjutajat jo ammu; aga ta kirjutaja tundis teda weel paremine, sest ta elas nende naabris ja oli oma peremehele jo mitu korda nende wiletsusest kõnelend. Seepärast lubas siis kuntorist niipalju kui aga see paber, iganes pidi wäärt olema. Ta andis paberi koha oma kirjutaja kätte ja käskis tseitungist järele waadata, kui kõrges hinnas need seisid. Ta kirjutaja oli wana jobilik mees ja ei waadanud mitte üksipäinis kui kõrges hinnas need paberid seisid, waid ta otsis ka need lehed üles, kus wäljaloositud paberite numbrid olid ülespandud ja tahtis teada, ehk see paber on jo wäljaloositud.

Kui ta nüüd tseitungide kallal nõnda soras, seal kiiratas ta korraga: „Tuhat!“ — „Mis tuhat?“ küsis peremees teisest toast. Nüüd läks ta oma peremehe juure ja rääkis sellele, et see wõidulaenu paber juba kahe aasta eest wäljaloositud ja tuhat rubla wõitnud olla.

Kuntorist oli ise niisuguste asjade toimetaja ja seepärast kirjutas ta koha Peeterburgi riigi pank, et see raha koha ära saadakse. Just kui ta kirja parajaste kinni pani, astus kohtu kirjutaja peremees, ülem kohtu president uksest sisse. Selle kuntoristi süda ep olnud weel raha külge kinni kaswanud; seepärast teadis ka ta et waeßus libe on. Ta pööris jutu waeße kohtu kirjutaja peale ja luges selle wiletsuse registri aast kuni kufeni ainsa presidentile ette ja kui ta lõpetust tegi, siis õerus see oma otsusest ja pika mõtlemise järele ütles ta: „Jõulu-kingi pärast ma olen juba ülemasse kohtusse kirjutanud, aga kuni tänapäevani weel mitte wastust saanud. — Ma pean õige iseeneße naha peale tale nakutese audma, ja — ah jah — toona suri mu fikritäär ära ja tema abimees saab selle koha, siis wõib mu kirjutajo jälle selle koha saada, siis ta on ühe